

heller ikke til livs med dette lovforslag. Man må også sige, at hvis ministeren selv tror på sin besvarelse, tror han heller ikke på, at man kan komme dem til livs.

Med hensyn til det konkrete ændringsforslag afholder vi os fra at tage stilling til det, fordi det indgår i en konstruktion, som vi er uenige i.

Det er selvfølgelig godt, at man har set, at det er tåbeligt at lave et moratorium i 2 år, hvor man ikke kan oprette nye skoler, men det er jo sådan en metode, som man bruger en gang imellem i politik, at man laver en hel masse forfærdeligt, og så trækker en lille smule af det forfærdelige tilbage. Så håber man på, at folk siger, at det da var godt, man gjorde det.

Men det, det under alle omstændigheder efterlader, er, at man har lavet en særlov, og at man med alle de bemyndigelser, man giver ministeren, knægter den frihedstradition, vi har i vores fri- og højskolelovgivning, for bemyndigelser er trods alt til for at blive brugt til et eller andet, dvs. også bruges til at give frihed.

Så vil jeg godt stille et spørgsmål til undervisningsministeren om noget, som hr. Anders Mølgaard sagde, nemlig i hvilket omfang de mennesker, som altså bevisligt har misbrugt loven, kan være med til at lave skoler igen.

Det er en svær sag, for selvfølgelig skal folk, der har gjort noget forkert, straffes, men på et eller andet tidspunkt har man vel også afsonet sin straf. Det kan ikke være sådan, at man, fordi man har været så dum at være med i Tvindsamvirket, for tid og evighed ikke kan få lov til at lave skole igen. Det er vel heller ikke sådan, at man, fordi man én gang har gjort noget, som bevisligt er ulovligt, for tid og evighed fratages sine rettigheder.

Men det er en svær sag, som den til enhver tid siddende undervisningsminister – og efter alt at dømme første gang den nuværende undervisningsminister – får lejlighed til at tage stilling til i forløbet frem til august 1997.

Vi stemmer selvfølgelig imod loven som helhed; vi afholder os fra at stemme for ændringsforslagene. Vi er kede af, at Folketingets flertal finder det nødvendigt at lave den slags love og dermed ser bort fra de traditioner, vi har her i landet med hensyn til frie højskoler og med hensyn til retssikkerheden.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Så slap det jo ud af hr. Aage Frandsens mund, dette med denne frihedstradition. Og så sagde

hr. Aage Frandsen noget i retning af: Så sker der måske et misbrug en gang imellem – underforstået i kropssprog og tonefald: Og det var så også i orden. Det er lige præcis den afgørende forskel mellem Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti. Det er aldeles ikke i orden, hvis der sker misbrug af offentlige midler hverken i stor eller i lille målestok.

Så siger hr. Aage Frandsen, at der er to grunde til, at SF er imod: det med særloven og det med bemyndigelsen til ministeren.

Vi synes da heller ikke fra konservativ side, at det er særlig spændende; det synes vi ikke. Men en gang imellem må man, hvis man virkelig vil målet, også tage betænkelige midler i brug. Blot de er inden for grundlovens rammer og det er juridisk forsvarligt, er vi med på det.

Jeg kan ikke lade være at drage en parallel til Socialistisk Folkepartis og hele venstrefløjens syn på frihed og selvbestemmelse. Det går man ind for. Men militær og bomber og krudt og kugler er man imod, og så har man jo ikke de midler, der skal til for at sikre og forsvare friheden. Så er hykleriet afsløret; det er det også i denne sag.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nu forstår jeg bedre, at hr. Frank Dahlgaard brugte billedsproget om tæppebombning, den nødvendige tæppebombning af Tvind, hvor vi efter hr. Frank Dahlgaards opfattelse nærmere ville anvende ærtebøssen.

Jeg siger ikke, at snyd er acceptabelt. Jeg kunne også forstå, at hr. Frank Dahlgaard heller ikke havde hørt det; han mente, at det var mit kropssprog, der udtrykte sig på en sådan måde. Det må man jo passe på med.

Det, vi siger, er: Lad os lave nogle rammer, som er sådan, at friheden kan trives. Vi er også villige til at lave rammer, der er lidt strengere, end vi selv bryder os om. Men det kan ikke nytte noget, at vi laver rammerne sådan, at vi vil sikre os imod, at noget som helst misbrug overhovedet kan finde sted.

Sker der så misbrug, er det, vi siger, at så skal man have et tilsyn, som kan gribe ind over for dette misbrug. Det er ikke noget med, at vi tillader misbrug, men det er vigtigt inden for dette område at gøre sig klart, at man ikke kan stille regler op for alle mulige former for kreativiteter på forhånd. Men overtræder man reglerne, er man nødt til at gribe ind efterfølgende. Men hvis man vil lave reglerne sådan, at man vil sikre sig